Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 268 van 18 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ**
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 27 mei 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26*quater*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV-wet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij werd in het bezit gesteld van een visum, afgeleverd door de Sloveense autoriteiten, geldig van 28 maart 2026 tot 21 april 2026 voor een verblijf van 10 dagen.

1.2. Op 3 april 2026 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in België in.

1.3. Op 21 april 2026 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Sloveense autoriteiten op grond van artikel 12 (2) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. Op 13 mei 2026 stemmen de Sloveense autoriteiten in met het verzoek vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 27 mei 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een overdrachtsbesluit. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"*(In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):*
(…)
nationaliteit: Afghanistan
+1 minderjarig kind:
(…)Nat. : Afghanistan.
die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.
Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Slovenië.
Bijgevolg wordt de betrokkene gelast zich binnen de 10 dagen te begeven naar en zich aan te melden bij de Sloveense autoriteiten.
REDEN VAN DE BESLISSING :
België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Slovenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 12(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.
Mevrouw K.,H.K. (…), verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan is, diende op 03.04.2026 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij een kopie van haar paspoort met nummer P05772567 voor, afgegeven op 10.09.2023 door de Islamitische Republiek van Afghanistan en geldig tot 10.09.2028. Eveneens legde de betrokkene haar originele identiteitskaart (taskara) met nummer 36746927 voor, afgegeven op 06.08.1399 in Kabul. De betrokkene verklaart haar origineel paspoort verloren te zijn. Ze verklaart nooit in het bezit geweest te zijn van een geboorteakte.
Haar vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen. Dit leverde geen treffers op.
Echter leidde een onderzoek van haar vingerafdrukken tot een treffer die door het Visum Information System overeenkomstig artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt. De treffer toont aan dat de Sloveense diplomatieke post in New Delhi, India de betrokkene een visum verstrekte. Het visum was geldig voor een verblijf van 10 dagen tussen 28.03.2026 en 21.04.2026. De betrokkene staat op de VIS-hit gekend als: K.S. (…) °(…)1998/India.
De betrokkene werd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gehoord op 10.04.2026. De betrokkene verklaart religieus gehuwd te zijn met K.,J.S. (…), °(…)1992/Kabul, Afghanistan en een minderjarig kind te hebben: K.,J. (…), °(…)2025/New Delhi, India. Nat.: Afghanistan. Haar echtgenoot diende eveneens een verzoek om internationale bescherming in België in. Hun kind bevindt zich bij hen in België. De betrokkene verklaart verder geen familieleden in België of in een andere lidstaat te hebben.
De betrokkene verklaart Afghanistan verlaten te hebben in 2024 en iets meer dan een jaar in India gewoond te hebben. Vervolgens verklaart zij door, voor haar, onbekende landen naar België gereisd te zijn. De betrokkene stelt op 03.04.2026 in België aangekomen te zijn.
Op 21.04.2026 werden de Sloveense instanties verzocht de betrokkene en haar minderjarig kind over te nemen.
Op 13.05.2026 stemden de Sloveense instanties in met artikel 12(2) van Verordening 604/2013. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven Jožeta Ljubljana. De betrokkene haar minderjarig kind is in Slovenië gekend als: K.,J. (…), °(…)2022.
Voor de betrokkene haar echtgenote werd eveneens een overnameverzoek gericht aan Slovenië. Op 13.05.2026 stemden de Sloveense instanties eveneens met zijn overname in.
De Sloveense instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene over te nemen conform artikel 12(2) van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Slovenië.
Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.
Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens

het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Slovenië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Sloveense instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Slovenië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaart een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat de smokkelaar hen naar België bracht en zei dat ze hier asiel konden aanvragen. De betrokkene werd gevraagd of zij bezwaar heeft tegen een overdracht aan Slovenië. De betrokkene stelt gewoon haar man te volgen en dat zij dit niet weet. Ze stelt dat dit met haar man besproken moet worden.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene door de smokkelaar naar België gebracht werd, doet geen afbreuk aan de rantwoordelijkheid van Slovenië. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De Sloveense instanties stemden op 13.05.2026 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

Artikel 12(2) van Verordening 604/2013 stelt: "Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in Artikel 8 van Verordening (EG) nr.810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."

We merken op dat de betrokkene tot op heden geen verzoek om internationale bescherming in Slovenië indiende. De betrokkene zal na overdracht aan Slovenië een verzoek tot internationale bescherming kunnen indienen en de Sloveense instanties de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van het verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Slovenië in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Slovenië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Slovenië partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan dus van worden uitgaan dat de Sloveense instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Slovenië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en

de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.
Slovenië onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.
Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.
Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Slovenië staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Sloveense instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.
Middels het akkoord van 13.05.2026 hebben de Sloveense instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van een verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake zal zijn van (indirect) refoulement bij overdracht aan Slovenië. De betrokkene zal na overdracht in Slovenië een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen.
In het rapport over asiel en internationale bescherming in Slovenië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Slovenië (Miha Nabergoj, Urša Regvar en Lana "Asylum Information Database –Country Report – Slovenia", laatste update op 13.05.2026, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2026/05/AIDA-SI_2025-Update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen obstakels zijn voor personen die naar Slovenië terugkeren in het kader van een Dublinprocedure. Zij worden gezien als verzoekers om internationale bescherming van zodra zij terug in Slovenië zijn (AIDA-rapport, pagina 52: "There are no obstacles for asylum seekers transferred from another Member State with regard to access to the asylum procedure. As confirmed by the Constitutional Court, Dublin returnees are considered asylum applicants from the moment of their return to Slovenia."). Personen die uit Slovenië vertrokken zijn terwijl hun procedure nog lopende was kunnen zonder problemen een nieuw verzoek indienen dat niet als een volgende verzoek wordt gezien. Net als andere verzoekers moeten overgedragen verzoekers 3-20 dagen wachten om het verzoek in te dienen vanwege de achterstand bij verzoeken. Na het indienen van het verzoek hebben zij dezelfde rechten als andere verzoekers en worden zij ondergebracht in het Asielopvangcentrum of de afdeling daarvan (AIDA-rapport, pagina 52).
De Sloveense instanties geven verzoekers recht op materiele opvang in de Sloveense opvangstructuren gedurende hun volledige procedure. Er zijn volgens het rapport geen problemen gekend waarbij verzoekers geen toegang zouden hebben tot opvang door een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, pagina 86). Het opvangcentrum neemt sociale assistenten, een verpleegkundige, 8 medische technici en 4 contractuele artsen in dienst, die dagelijks in de voorziening aanwezig zijn. Een psychiater bezoekt het opvangcentrum volgens een wekelijkse planning en is ook beschikbaar voor verzoekers van filialen op afspraak. Sociale assistenten zijn ook beschikbaar in de filiaalvoorzieningen. Medische hulp wordt voornamelijk georganiseerd via afspraken bij reguliere klinieken en ziekenhuizen. Veiligheid wordt geboden door personeel van een beveiligingsbedrijf. Juridisch advies wordt verstrekt door de PIC en verschillende andere hulpverlening en activiteiten door andere ngo's. De faciliteiten zouden kunnen profiteren van meer regelmatige inzet van culturele bemiddelaars en tolken om te helpen met opvangproblemen en activiteiten, die tot nu toe alleen inconsistent beschikbaar zijn via projecten. Het aantal personeel in de faciliteiten wordt verder over het algemeen als voldoende beschouwd, hoewel het gedurende bepaalde periodes tekort kan schieten (bijvoorbeeld door hiaten in de uitvoering van projecten, een hoger aantal aankomsten) (AIDA-rapport, pagina 86).
Aan verzoekers worden drie maaltijden per dag verstrekt. Het menu wordt aangepast aan speciale medische of andere behoeften op basis van een doktersverklaring of ander bewijs. Religieuze en andere dieetgewoonten worden, waar mogelijk, in overweging genomen. Verzoekers in het Verzoekerscentrum evenals in alle nevenvestigingen hebben ook gemeenschappelijke keukens tot hun beschikking waarin ze voor zichzelf kunnen koken (AIDA-rapport, pagina 86).

De wet voorziet de mogelijkheid om een beroep in te dienen tegen de beslissing in eerste aanleg in de reguliere procedure (AIDA-rapport, pagina 39). De IPA biedt geen gratis juridische vertegenwoordiging voor verzoekers in de procedure van eerste aanleg. Dit werd verzorgd door een niet-gouvernementele organisatie, PIC – Legal Center for the Protection of Human Rights and the Environment, een uitvoeringspartner van UNHCR. In overeenstemming met het project bood PIC gratis juridische hulp en vertegenwoordiging aan verzoekers tijdens de uitvoering van het project. PIC biedt juridische vertegenwoordiging gedurende de hele procedure van eerste aanleg, wat het indienen van het verzoek en alle daaropvolgende persoonlijke interviews omvat, juridische bijstand gedurende de procedure, voorbereiding van informatie over het land van herkomst en hulp bij het benaderen van vluchtelingenadviseurs wanneer verzoeken om gerechtelijke herziening moeten worden ingediend. In 2025 assisteerde PIC 611 individuen in de procedure. PIC blijft de enige NGO die juridische bijstand biedt aan verzoekers om internationale bescherming in Slovenië. Juridische bijstand in de beroepsprocedure wordt aan aanvragers verleend door vluchtelingenadviseurs (AIDA-rapport, pagina 41).

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Slovenië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Slovenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Slovenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene werd tijdens het persoonlijk gehoor gevraagd naar haar gezondheidstoestand. De betrokkene stelt dat het goed gaat met haar gezondheid. Ze stelt dat ze sinds haar kindertijd verlamd was aan haar rechterbeen en daarvoor geopereerd geweest is. Ze stelt dat het niet volledig gedaan is, maar wel beter is. Ze stelt sinds haar geboorte ook maar één nier en rugproblemen te hebben. Ze stelt geen medische documenten te hebben en niet opgevolgd te worden door een dokter. De betrokkene verklaart medicatie nodig te hebben voor rugpijn, beenpijn.

Ze stelt nog geen medicatie ontvangen te hebben.

Tot heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Slovenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorgen voor verzoekers in Slovenië wettelijk gewaarborgd is.

Verzoekers hebben recht op dringende medische zorg, waaronder dringende medische hulp en spoedeisende hulpdiensten op basis van de beslissing van een arts, het recht op spoedeisende tandheelkundige hulp, spoedeisende behandeling op basis van de beslissing van de behandelend arts en gezondheidszorg voor vrouwen, waaronder: anticonceptie, abortus, gezondheidszorg tijdens de zwangerschap en tijdens de bevalling.

Het opvangcentrum heeft één verpleegkundige in dienst en zorgt voor dagelijkse aanwezigheid van een arts via contracten met 4 verschillende artsen. Een psychiater bezoekt wekelijks het opvangcentrum. Verzoekers die in de nevenvestigingen zijn gehuisvest, kunnen ook een afspraak maken en de psychiater in het opvangcentrum bezoeken. De UOIM biedt vertolking voor gezondheidszorg gerelateerde diensten zowel in opvangcentra als in andere medische instellingen. Verzoekers kunnen toegang krijgen tot de diensten die deel uitmaken van de spoedeisende medische zorg onder dezelfde voorwaarden als Sloveense burgers (AIDA-rapport, pagina 91).

De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Roemenië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Sloveense autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Slovenië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slovenië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Sloveense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.
De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.
Indien betrokkene zich niet aanbiedt bij voormelde autoriteiten binnen de opgegeven termijn, behoudens verlenging ervan op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, zal op grond van artikel 51/5,§4, tweede en derde lid van de wet van 15 december 1980, de Dienst Vreemdelingenzaken overgaan tot een vasthouding met het oog op de gecontroleerde overdracht van betrokkene aan de verantwoordelijke lidstaat."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Bevoegdheid van en procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

3.1. Artikel 2.59, §1, tweede lid, 4° en derde lid van de RvV-wet luidt als volgt:

"*De rechter gaat over tot een onderzoek ex nunc indien het één van de volgende beslissingen betreft:*
(…)
4° een overdrachtsbesluit.
In het geval van een beroep gericht tegen een overdrachtsbesluit bedoeld in het eerste lid, 4°, beperkt de rechter de draagwijdte van het onderzoek van het beroep tegen een overdrachtsbesluit zoals bepaald in artikel 43, lid 1, van de Asiel- en migratiebeheerverordening."

Op 12 juni 2026 is de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de AMMR), in werking getreden.

De AMMR is vanaf 12 juni 2026 onmiddellijk van toepassing en regelt, maar beperkt tevens ook de onderzoeksbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) inzake beroepen tegen overdrachtsbesluiten.

Zo bepaalt artikel 43 van de AMMR:
"*1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 36, lid 1, punten b) en c), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een doeltreffend rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.*
De draagwijdte van een dergelijk rechtsmiddel is beperkt tot een beoordeling of:
a) de overdracht voor de betrokken persoon een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten;
b) er sprake is van omstandigheden na het overdrachtsbesluit die bepalend zijn voor de juiste toepassing van deze verordening;
c) inbreuk is gemaakt op de artikelen 25 tot en met 28 en artikel 34, in het geval van op grond van artikel 36, lid 1, punt a), overgenomen personen."

3.2. Conform artikel 2.27, §1, eerste lid, 1° van de RvV-wet is de versnelde procedure van toepassing.

4. Op de bestreden beslissing toepasselijke regelgeving

Artikel 84.2 van de AMMR is een overgangsbepaling die als volgt luidt: "*Welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat vóór 12 juni 2026 is geregistreerd, wordt bepaald volgens de in Verordening (EU) nr. 604/2013 vastgelegde criteria*."

De criteria van de Dublin III-Verordening zijn *in casu* van toepassing.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome

op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden acht. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar middelen toe als volgt:

"*De verwijderingsbeslissing rust op de overweging dat Slovenië de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen, die correct zal verlopen en met gepaste opvangmogelijkheden,*
Verzoeker is niet akkoord met deze stelling omwille van de hieronder staande redenen:
De asielprocedure
July 2025 | PIC - Legal Centre for the Protection of Human Rights and the Environment (Author), published by ECRE – European Council on Refugees and Exiles
Slovenia
Country report on the asylum procedure, reception conditions and detention of asylum seekers
Country Report: Slovenia; Update on 2024 (Periodical Report, English)
Vooral wat betreft punt 2.5 en 2.7 van dit rapport is veel zeggend over de situatie van de asielzoekers.
Eveneens punt 3.1 is belangrijk voor verzoekers gezien ze vanuit India naar België gekomen zijn.
Eveneens punt 3.3 wat betreft het hoger beroep is in strijd met de 'Constitutional court'.
https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/08/AIDA-SI_2024-Update.pdf
Uit deze rapporten blijkt dat de asielprocedure in Slovenië te wensen overlaat.
Er bestaat met andere woorden een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.
Verweerster heeft eveneens nagelaten om rekening te houden met het feit dat verzoekers tot sikhs minderheden behoren.
In België is een grote gemeenschap van sikhs aanwezig.
Verzoeker kan zijn geloof in België volgen.
Verzoeker en zijn echtgenote zijn ook ziek en onder behandeling.
Het hoger belang van het kind.
Verweerster heeft nagelaten om met dit element rekening te houden.
Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;
Zodat, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn.
Dat dit middel gegrond is."

En:

"*Verweerder heeft nagelaten om garantie te vragen van de Sloveense autoriteiten wat betreft de asielprocedure en de toewijzing van een opvangplaats.*
Dat de verweerder schriftelijke garanties had dienen te vragen blijkt tevens uit een rapport dd 14.07.2009: "Le HCR mène des entretiens avec des demandeurs d'asile refoulés en Libye." In de laatste paragraaf wordt gesteld dat bij afwezigheid van het vragen van schriftelijke garanties, de toegang tot de asielprocedure kan ontzegd worden aan betrokken personen en dat zodoende het internationaal rechtsprincipe van non-refoulement gehypothekeerd wordt.
Te raadplegen op:
http://nethumanitaires.wordpress.com/2009/07/15/le-hcr-mene-des-entretiens-avec-des-demandeurs-dasile-refoules-en-libye/
Een uitwijzing van verzoekers naar Slovenië is in die zin een onmenselijke behandeling die een schending van artikel 3 van het EVRM vormt.
Verzoeker wenst in die zin te verwijzen naar een arrest van Het Superme Court in England", van 19 februari 2014 waarin Het Hof het volgende stelt:
In Dublinzaken is de relevante vraag of er een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM dreigt. Het bestaan van systematische tekortkomingen is slechts één van de manieren om dit aan te kunnen tonen. Ook individuele aspecten dienen bijvoorbeeld in acht te worden genomen.
Te raadplegen op:
https://www.vluchtweb.nl/system/files/Vluchtweb/documents/jurisprudentie/jurisprudentie-internationaal/UKSC_2012_0272_Judgment.pdf
Verzoeker is ziek en kampt met de psychologische problemen. Verzoeker meent dat hij na al de miserie die hij onderweg gezien heeft een warm nest gevonden heeft samen met zijn kinderen.
Verzoeker krijgt in België de nodige medische zorgen.
Dat dit middel gegrond is."

5.2. De artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 alsook artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft

genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar haar echtgenoot en hun gezamenlijke situatie. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met het feit dat zij tot de sikh-minderheid behoren. De verzoekende partij licht niet toe waarom de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of hieromtrent te motiveren in de bestreden beslissing. De verzoekende partij, noch haar echtgenoot hebben bovendien het feit te behoren tot de sikh-minderheid opgegeven als reden waarom zij in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en/of waarom zij zich verzetten tegen een overdracht naar Slovenië (administratief dossier 368 894, stuk nr. 30, Ondervraging Dublin, vragen 37 en 39; administratief dossier 368 486, stuk nr. 20, Ondervraging Dublin, vragen 37 en 39). Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij betoogt dat haar echtgenoot ziek is en onder behandeling, blijkt dit geenszins uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de stukken van het administratief dossier van haar echtgenoot. Uit de ondervraging Dublin van haar echtgenoot blijkt daarentegen dat haar echtgenoot verklaarde dat zijn gezondheid goed is (administratief dossier 368 486, stuk 20, Ondervraging Dublin, vraag nr. 38). Nu geen melding werd gemaakt van een ziekte of behandeling van de echtgenoot van de verzoekende partij, kan het de verwerende partij ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij ziek is en onder behandeling is en de verwerende partij nagelaten heeft met dit element rekening te houden, kan zij niet gevolgd worden nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd over haar verklaringen betreffende haar gezondheidstoestand.

Ook waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met het hoger belang van het kind kan zij niet gevolgd worden, nu de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat de bestreden beslissing ook geldt ten aanzien van het kind, dat de Sloveense instanties op 21 april 2026 verzocht werden de verzoekende partij en haar minderjarig kind over te nemen en zij op 13 mei 2026 instemden op grond van artikel 12 (2) van de Dublin III-Verordening alsook dat ten aanzien van de echtgenoot van de verzoekende partij eveneens een overnameverzoek werd gericht aan Slovenië waarna op 13 mei 2026 de Sloveense instanties ook instemden met zijn overname.

De verzoekende partij maakt voorts niet duidelijk op welk punt de formele motivering in de bestreden beslissing haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

5.3. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

5.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Slovenië, nu zij over een visum beschikte, verstrekt door de Sloveense diplomatieke post in India, geldig van 28 maart tot 21 april 2026 en gezien de Sloveense autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de overname van de verzoekende partij op grond van artikel 12 (2) van de Dublin III-Verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van de verzoekende partij door de Sloveense autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom het volgende:

"*Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen*."

Ofschoon artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

In andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke aardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

Gelet op het voorgaande dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III-Verordening, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

5.5. De betwisting komt *in se* neer op de vraag of de algemene situatie in Slovenië voor Dublin-terugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij al dan niet van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest en of de verwerende partij dit alles voldoende heeft onderzocht en in dit verband geen manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Gelet op wat er in de bestreden beslissing kan worden gelezen, heeft de verwerende partij een rigoureus onderzoek gevoerd over en tevens gemotiveerd aangaande de algemene situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Slovenië met inbegrip van Dublin-terugkeerders enerzijds en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij anderzijds.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich niet heeft beperkt tot de overweging dat Slovenië de Conventie van Genève heeft ondertekend en de verzoekende partij dus in de mogelijkheid zal worden gesteld om een asielaanvraag in te dienen die correct zal verlopen met de gepaste opvangmogelijkheden, doch dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij de verwerende partij tot de vaststelling komt dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Slovenië deze artikelen niet worden geschonden daar een overdracht aan Slovenië van de verzoekende partij niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview en met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie, met name het rapport "*Asylum Information Database - Country Report - Slovenia*" –update op 13 mei 2026 (hierna: het AIDA-rapport 2025).

5.6. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op het "*Asylum Information Database - Country Report - Slovenia*" – update 2024 (hierna: het AIDA-rapport 2024) en betoogt hieromtrent enkel dat dit rapport veelzeggend is in punt 2.5. en 2.7. over de situatie van asielzoekers, dat eveneens punt 3.1. belangrijk is voor haar gezien zij vanuit India naar België is gekomen en eveneens punt 3.3. wat betreft het hoger beroep in strijd met het Constitutional Court. Zij betoogt dat uit deze rapporten (lees: dit rapport) blijkt dat de asielprocedure in Slovenië te wensen overlaat en er een reëel risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Door louter te verwijzen naar bepaalde nummers/punten – die refereren aan bepaalde onderdelen/titels – in het AIDA-rapport 2024 verduidelijkt de verzoekende partij geenszins uit welke gegevens uit de informatie weergegeven onder deze titels zou kunnen blijken dat de door de verwerende partij gedane analyse en afwegingen over de algemene situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Slovenië met inbegrip van Dublin-terugkeerders enerzijds en over de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij anderzijds, die blijken uit de bestreden beslissing, foutief, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met artikel 3 van het EVRM zouden zijn. De verzoekende partij gaat nergens *in concreto* in op de door de verwerende partij gemaakte analyse in de bestreden beslissing, noch verduidelijkt zij uit welke concrete informatie onder de door haar in haar verzoekschrift vermelde nummers uit het AIDA-rapport 2024 aldus zou blijken dat er bij een overdracht voor Dublin-terugkeerders sprake is van slechte behandelingen en omstandigheden in Slovenië strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij stelt dat het hoger beroep in strijd is met een uitspraak van het Grondwettelijk Hof, blijkt uit punt 3.3. van het AIDA-rapport 2024, dat dit gaat over de beroepsprocedure in de ontvankelijkheidsprocedure. De verzoekende partij maakt door louter gewag te maken van het feit dat zij vanuit India naar België is gekomen en een verwijzing naar punt 3.1. – waaronder in het AIDA-rapport 2024 wordt verduidelijkt in welke gevallen de ontvankelijkheidsprocedure van toepassing is – niet aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming in Slovenië als onontvankelijk zal worden afgewezen. Zij verduidelijkt niet onder welk geval haar aanvraag zou kunnen ressorteren, nog minder waarom haar aanvraag als onontvankelijk zou worden afgewezen. Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport 2024 dat, behoudens Dublinbeslissingen, onontvankelijkheidsgronden zelden worden toegepast in de praktijk. Nu zij niet aannemelijk maakt dat haar verzoek om internationale bescherming als onontvankelijk kan of zal worden afgewezen, is haar betoog over de gebreken in de beroepsprocedure tegen een dergelijke onontvankelijkheidsbeslissing niet dienstig.

De verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift niet aannemelijk dat uit het AIDA-rapport 2024 zou blijken dat de asielprocedure in Slovenië te wensen overlaat.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft besloten, na onderzoek van een geüpdatet versie van het AIDA-rapport, dat *"(h)et feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om*

internationale bescherming in Slovenië (…) onvoldoende (is) om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Slovenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Slovenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

5.7. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij garanties had moeten vragen aan de Sloveense autoriteiten voor wat betreft de asielprocedure en de toewijzing van een opvangplaats.

De Raad ziet niet in wat de grondslag is van een dergelijke verwachting, gelet op de analyse en overwegingen in de bestreden beslissing waar de verzoekende partij nergens *in concreto* op ingaat.

De algemene verwijzing van de verzoekende partij naar een oud rapport van 14 juli 2009 – waarvan de Raad de inhoud niet langer kan raadplegen via de hyperlink – dat betrekking lijkt te hebben op een onderhoud tussen UNHCR en verzoekers om internationale bescherming die werden uitgewezen naar Libië, toont ook niet aan dat zij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, geen toegang riskeert te hebben tot de asielprocedure of tot opvang in Slovenië.

De verzoekende partij maakt met haar summier betoog dan ook geenszins aannemelijk dat een overdracht naar Slovenië in die zin een onmenselijke behandeling is die een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt.

5.8. Door louter te verwijzen naar "*een arrest van Het Sup[re]me Court in England", van 19 februari 2014*", waarvan de verzoekende partij verzuimt toe te lichten wat de relevantie ervan is voor haar zaak die dateert van ruim 10 jaar later, toont de verzoekende partij geenszins aan dat *in casu* een overdacht naar Slovenië een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zou vormen.

In zoverre de verzoekende partij met deze verwijzing zou wensen aan te geven dat bij Dublinzaken een relevante vraag is of er een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt en hiertoe ook individuele aspecten in acht dienen genomen te worden, kan zij gevolgd worden. Echter blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij de individuele aspecten van de zaak in overweging heeft genomen en beoordeeld heeft in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, minstens toont de verzoekende partij niet aan, zoals blijkt uit wat volgt, met welke relevante elementen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij betoogt dat zij en haar echtgenoot ziek zijn en onder behandeling zijn, dat zij ziek is en kampt met psychologische problemen. Zij wijst erop dat zij na al die miserie die zij onderweg gezien heeft een warm nest heeft gevonden in België samen met haar kinderen en betoogt dat zij in België de nodige medische zorgen krijgt.

De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partij betoogt dat haar echtgenoot ziek is dit geenszins blijkt uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de stukken van het administratief dossier van haar echtgenoot. Uit het Dublin-interview van haar echtgenoot blijkt daarentegen dat haar echtgenoot verklaarde dat zijn gezondheid goed is (administratief dossier 368 486, stuk nr. 20, Ondervraging Dublin, vraag nr. 38). Nu geen melding werd gemaakt van een ziekte of behandeling van de echtgenoot van de verzoekende partij, kan het de verwerende partij ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift of in onderhavige procedure licht de verzoekende partij de gezondheidssituatie en/of de benodigde behandeling van haar echtgenoot niet toe, nog minder brengt zij hiervoor stavingstukken aan. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er, betreffende de gezondheidssituatie van haar echtgenoot, sprake is van relevante individuele aspecten waarmee in het licht van de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht naar Slovenië rekening moet worden gehouden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij ziek is en onder behandeling is en de verwerende partij nagelaten heeft met dit element rekening te houden, kan zij niet gevolgd worden nu uitdrukkelijk wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing over haar verklaringen betreffende haar gezondheidstoestand en dit als volgt:

"*De betrokkene werd tijdens het persoonlijk gehoor gevraagd naar haar gezondheidstoestand. De betrokkene stelt dat het goed gaat met haar gezondheid. Ze stelt dat ze sinds haar kindertijd verlamd was aan haar rechterbeen en daarvoor geopereerd geweest is. Ze stelt dat het niet volledig gedaan is, maar wel beter is. Ze stelt sinds haar geboorte ook maar één nier en rugproblemen te hebben. Ze stelt geen medische documenten te hebben en niet opgevolgd te worden door een dokter. De betrokkene verklaart medicatie nodig te hebben voor rugpijn, beenpijn.*
Ze stelt nog geen medicatie ontvangen te hebben.

Tot heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Slovenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.
Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorgen voor verzoekers in Slovenië wettelijk gewaarborgd is.
Verzoekers hebben recht op dringende medische zorg, waaronder dringende medische hulp en spoedeisende hulpdiensten op basis van de beslissing van een arts, het recht op spoedeisende tandheelkundige hulp, spoedeisende behandeling op basis van de beslissing van de behandelend arts en gezondheidszorg voor vrouwen, waaronder: anticonceptie, abortus, gezondheidszorg tijdens de zwangerschap en tijdens de bevalling.
Het opvangcentrum heeft één verpleegkundige in dienst en zorgt voor dagelijkse aanwezigheid van een arts via contracten met 4 verschillende artsen. Een psychiater bezoekt wekelijks het opvangcentrum. Verzoekers die in de nevenvestigingen zijn gehuisvest, kunnen ook een afspraak maken en de psychiater in het opvangcentrum bezoeken. De UOIM biedt vertolking voor gezondheidszorg gerelateerde diensten zowel in opvangcentra als in andere medische instellingen. Verzoekers kunnen toegang krijgen tot de diensten die deel uitmaken van de spoedeisende medische zorg onder dezelfde voorwaarden als Sloveense burgers (AIDA-rapport, pagina 91).
De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Roemenië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest tot gevolg dreigt te hebben.
We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.
We merken in deze verder op dat de Sloveense autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Slovenië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slovenië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen."

Door louter opnieuw op te merken dat zij ziek is, toont de verzoekende partij niet aan dat voormelde motieven foutief, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of strijdig met artikel 3 van het EVRM zijn. Zij toont dit evenmin aan met haar stelling dat zij na al die miserie die zij onderweg gezien heeft een warm nest heeft gevonden in België samen met haar kinderen.

De verzoekende partij verklaarde tijdens haar Dublin-interview dat zij in België geen medicatie kreeg. In het administratief dossier bevinden zich ook geen stukken waaruit zou blijken dat de verzoekende partij intussen medicatie krijgt of een behandeling volgt. Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift licht de verzoekende partij niet toe welke behandeling of medicatie zij heden krijgt, nog minder legt zij hiertoe stavingstukken voor. Zelfs in de veronderstelling dat zij (of haar minderjarig kind) heden in België medische zorgen krijgt, toont zij door hier louter op te wijzen zonder verdere verduidelijkingen, geenszins aan dat voormelde motieven van de bestreden beslissing foutief, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of strijdig met artikel 3 van het EVRM zijn. Zij toont niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat "*(h)et AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorgen voor verzoekers in Slovenië wettelijk gewaarborgd is"* en *"dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Slovenië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slovenië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen."*

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat zij kampt met psychologische problemen, kan de Raad slechts vaststellen dat dit niet blijkt uit het administratief dossier. De verzoekende partij heeft nooit verklaard psychologische problemen te hebben, noch bevinden zich in het administratief dossier stukken die dit zouden aantonen. Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift licht de verzoekende partij haar vermeende psychologische problemen niet toe, nog minder legt zij hiervan stavingstukken voor.

De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er, betreffende haar gezondheidstoestand, sprake is van relevante individuele aspecten waarmee in het licht van de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht naar Slovenië rekening moet worden gehouden.

5.9. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met het feit dat zij tot de sikh-minderheid behoren. De verzoekende partij, noch haar echtgenoot heeft echter het feit te

behoren tot de sikh-minderheid opgegeven als reden waarom zij in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en/of waarom zij zich verzetten tegen een overdracht naar Slovenië (administratief dossier 368 894, stuk nr. 30, Ondervraging Dublin, vragen 37 en 39; administratief dossier 368 486, stuk nr. 20, Ondervraging Dublin, vragen 37 en 39). De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij met bepaalde door haar aangehaalde individuele omstandigheden ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij de beoordeling of er redenen zijn die zich, in het licht van artikel 3 van het EVRM, verzetten tegen een overdracht naar Slovenië.

Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij ook in haar verzoekschrift niet waarom uit het loutere feit dat zij en haar echtgenoot tot een sikh-minderheid behoren en uit het – overigens niet onderbouwde –gegeven dat in België een grote gemeenschap van sikhs aanwezig is en zij alhier hun geloof kunnen volgen, zou kunnen blijken dat zij bij overdracht aan Slovenië blootgesteld zouden riskeren te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Zij tonen zo geenszins aan dat er in Slovenië geen sikh-gemeenschap aanwezig is, nog minder dat zij aldaar hun geloof niet kunnen volgen, laat staan dat zij omwille van het volgen van hun geloof een behandeling riskeren in Slovenië die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

5.10. Betreffende de stelling dat de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met het hoger belang van het kind herhaalt de Raad dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden, nu de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat die beslissing ook geldt ten aanzien van het kind, dat de Sloveense instanties op 21 april 2026 verzocht werden de verzoekende partij en haar minderjarig kind over te nemen en zij op 13 mei 2026 instemden op grond van artikel 12 (2) van de Dublin III-Verordening alsook dat ten aanzien van de echtgenoot van de verzoekende partij eveneens een overnameverzoek werd gericht aan Slovenië waarna op 13 mei 2026 de Sloveense instanties ook instemden met zijn overname.

Het kind dient zich dus samen met zijn moeder en ook zijn vader te begeven naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor hun verzoek om internationale bescherming. Het bestreden overdrachtsbesluit – en het overdrachtsbesluit genomen ten aanzien van de echtgenoot van de verzoekende partij – maakt dat eenzelfde lidstaat verantwoordelijk blijft voor de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming van de verschillende gezinsleden, wat de gezinseenheid en het hoger belang van het kind net waarborgt. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan op welke wijze het hoger belang van het minderjarig kind nog verder in rekening diende te worden gebracht. De verzoekende partij, die samen met haar gezin zich naar Slovenië dient te begeven, haalt geen concrete omstandigheden aan specifiek met betrekking tot haar kind, die zich zouden verzetten tegen een overdracht naar Slovenië.

5.11. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde relevante informatie niet in overweging heeft genomen. De verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht met haar betoog in het verzoekschrift de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

5.12. De Raad concludeert dan ook dat niet blijkt dat verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Slovenië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Slovenië.

De verzoekende partij toont met haar betoog en haar andersluidende overtuiging niet aan dat de verwerende partij het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of een manifeste appreciatiefout.

.

5.13. Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij evenmin de overige door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen aannemelijk.

5.14. De middelen zijn ongegrond.

6. Korte debatten

Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achttien september tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. VERMANDER